կովկասեան ազգաց՝ Ծանարաց եւ Աւրհազաց զօրութիւնքը: Բայց այս օտարներու վրայ հարցմունքները վերջանալէ ետքը, իր գազանային զննող աչքերը ուղղելով դիմացինին աչքերուն մէջ, հայ իշխանաց բերելով կարգը, սկսաւ հարցնել Ատրներսեհ Արցախի իշխանի, Վասակայ եւ Բաբկէնի Սիւնեաց իշխանաց, Գարդմանաց Կտրիճի եւ Աղուանից Եսայի իշխանին վրայ: Իսկ Սմբատ թէպէտ մեծ յուզմունք մը իմացաւ, բայց առանց յայտնելու հանդարտութեամբ կը պատասխանէր Հարցմունքներուն. խղճմտանքը զինքը կը տագնապէր, վասնզի ի՞նչ էր ըրածը, եթէ ոչ մատնութիւն. այնպէս կը թուէր իրեն թէ դահլիճին դռան քով կեցած Մերուժան, Վասակ եւ սոցայ նմանները մատնանիշ զինք կը ցցնէին հեգնական ծիծաղով. բայց դարձեալ զգուշութեամբ իր անվայել պաշտօնը կատարելով, ելաւ, երբ զոհ ըրաւ բռնաւորը, եւ հրաժարական ողջոյնը տուաւ երթալու իր բնակարանը հանգչելու:

Կորովի ծերը այնչափ յոգնած եւ բեկեալ ելաւ բռնաւորին քովեն, որչափ երկայն ճամփորդութեամբ Մոկաց երկրեն մինչեւ Դուին չէր վաստակել: Ցուրտ քրտինք մը կ'ուգար վրան, երբ կը մտածէր թէ ինք բարեմտութեամբ ազգին դաւաճանութեան առաջին գործիքն եղած էր. այս, մտատանջութեամբ երբ իր իջեւանին առջեւն հասաւ շրջապատ եալ իր թիկնապահաց եւ դեռ ձիեն չիջած, իւր զօրաց մէջ խառն եալ տեսաւ կերպարանք մը, որ զինքն արձանացուց: Այն վայրկենին հոն իր առջեւ՝ այն մտածութեանց մէջ Յովնան տեսնել իր դատապարտութեան վճիռն որոտաձայն լսել էր. այն գիշերը միտքն եկաւ հորում նա իրեն խորհուրդ կ'ուտար չերթալ առ Բուղայ: Բայց մարդկային միտքն արադ է. միթէ՞ կարելի է, կ'ըսէր, որ Յովնան ինքն լինի, ինչպէս կրնայ համարձակիլ Դուին մտնել: Բայց ահա նա էր, սլաքային աչքերսվն իրեն կը նայէր անշարժ, անխռով եւ անթարթափ: Արդեօք լսա՞ծ էր իւր Բուղայի հետ խօսակցութիւնը:— Ինչչա՜փ զօրաւոր է խղճմտանքի ձայնը, ինչչա՜փ սուր իւր խայթը:

Սակայն, առանց ձայնի ձեռքը կուրծքին տանելով բարեւ մը տուաւ եւ ակնարկ ըրաւ, որ իրեն հետ գա. եւ երբ սենեակ մը մտան առանձին եղան